

Ἄριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Ἄμποτε νὰ γελάσω, νὰ γελάσεις, νὰ γελάσει· νὰ γελάσωμεν, νὰ γελάσατε, νὰ γελάσουν.

Ἄριστος δεύτερος.

Ἄμποτε νὰ εἶχα γελάει, νὰ εἶχες, νὰ εἶχε· νὰ εἶχαμεν, νὰ εἶχετε, νὰ εἶχαν.

Μέλλων δεύτερος

Ἄμποτε νὰ θέλω γελάει, νὰ θέλεις, νὰ θέλοι· νὰ θέλωμεν, νὰ θέλετε, νὰ θέλουν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν γελῶ, ἐὰν γελάς, ἐὰν γελά· ἐὰν γελοῦμεν, ἐὰν γελάτε, ἐὰν γελοῦσι.

Ἄριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Fol. 26 a.

Ἐὰν γελάσω, ἐὰν γελάσης, ἐὰν γελάση· ἐὰν γελάσωμεν, ἐὰν γελάσετε, ἐὰν γελάσουσι καὶ ἐὰν γελάσουν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

Νὰ γελῶ, νὰ γελάς, νὰ γελά· νὰ γελοῦμεν, νὰ γελάτε, νὰ γελοῦν.

Μέλλων πρῶτος.

Νὰ γελάσω, νὰ γελάσεις, νὰ γελάσει· νὰ γελάσωμεν, νὰ γελάσετε, νὰ γελάσουν.

Η ΜΕΤΟΧΗ.

Γελῶντας.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων.

Ἐνεστώς.

Κρατοῦμαι, κρατεῖσαι, κρατεῖται· κρατούμεσθα, κρατιέσθε, κρατοῦνται (1).

Παρατατικός.

Ἐκρατούμουν, ἐκρατειόσουν, ἐκρατειότον· ἐκρατούμεθα, ἐκρατιέσθε, ἐκρατοῦνταν.

Παρακείμενος.

Fol. 26 b. Κρατημένος εἶμαι, εἶσαι, ἔναι· κρατημένοι εἶμεσθεν, εἶστε, εἶναι.

Ἐπερσυντέλικος.

Κρατημένος ἦμουν, ἦσουν, ἦτον· κρατημένοι ἦμεθα, ἦσθε, ἦσαν.

Ἄοριστος πρώτος.

Ἐκρατήθηκα, ἐκρατήθης, ἐκρατήθη· ἐκρατήθημαν καὶ ἐκρατηθήκαμεν, ἐκρατήθητε, ἐκρατήθησαν.

Μέλλων πρώτος.

Θέλω κρατηθῆ, θέλεις, θέλει· θέλομεν, θέλετε, θέλουσι καὶ θέλουν.

(1) Ms. κρατοῦν.

Ἄριστος δεύτερος.

Εἶχα κρατειέσθαι, εἶχες, εἶχε· εἶχαμεν, εἶχετε, εἶχασι καὶ εἶχαν.

Μέλλων δεύτερος.

Θέλω κρατειέσθαι, θέλεις, θέλει· θέλομεν, θέλετε, θέλουσι καὶ θέλουν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Κρατειόσουν, ἃς κρατειέται· κρατειέσθε, ἃς κρατειῶνται.

Παρακείμενος.

Ἄς εἶσαι κρατημένος, ἃς εἶναι· ἃς εἶστε κρατημένοι, ἃς εἶναι.

Ἄριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Fol. 27 a

Κρατήσου, ἃς κρατηθῆ· κρατηθῆτε, ἃς κρατηθοῦν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ (1).

Ἐνεστώς καὶ παρατατικός.

Ἄμποτε νὰ κρατιόμουν, νὰ κρατιόσουν, νὰ κρατιότον· νὰ κρατιόμεσθα (2), νὰ κρατιόνταν.

Μέλλων πρῶτος.

Ἄμποτε νὰ κρατηθῶ, νὰ κρατηθῆς, νὰ κρατηθῆ· νὰ κρατηθοῦμεν, νὰ κρατηθῆτε, νὰ κρατηθοῦν.

(1) Ms. ἐνεργητικά.

(2) La seconde personne plurielle n'est pas dans le Ms.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἐάν κρατειῶμαι, ἐάν κρατειέσαι, ἐάν κρατειέται· ἐάν κρατειώ-
μεσθε, ἐάν κρατειέσθε, ἐάν κρατειῶνται.

Ἄοριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Ἐάν κρατηθῶ, ἐάν κρατηθῆς, ἐάν κρατηθῆ· ἐάν κρατηθοῦμεν,
ἐάν κρατηθῆτε, ἐάν κρατηθοῦσι.

Fol. 27 b.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Νὰ κρατοῦμαι, νὰ κρατειέσαι, νὰ κρατειέται· νὰ κρατούμε-
σθεν, νὰ κρατειέσθε, νὰ κρατοῦνται.

Ἄοριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Νὰ κρατηθῶ, νὰ κρατηθῆς, νὰ κρατηθῆ· νὰ κρατηθοῦμεν, νὰ
κρατηθῆτε, νὰ κρατηθοῦν.

Η ΜΕΤΟΧΗ.

Παρακείμενος.

Ὁ κρατημένος, τοῦ κρατημένου· ἡ κρατημένη, τῆς κρατημέ-
νης· τὸ κρατημένον, τοῦ κρατημένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων.

Ἐνεστώς.

Γελοῦμαι, γελάσαι, γελάται· γελούμεσθεν, γελάσθε, γελῶνται

Παρατατικός.

Ἔγελούμουν, ἐγελώσουν, ἐγελαῶτον· ἐγελώμεσθεν, ἐγελαῶσθεν, ἐγελαῶνταν.

Παρακείμενος.

Γελασμένος εἶμαι, εἶσαι, ἔναι· εἶμεσθεν, | εἶστε, εἶναι.

Fol. 28 a.

Ἰπερσυντέλικος.

Γελασμένος ἦμουν, ἦσουν, ἦτον· ἦμεθα, ἦσθε, ἦσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔγελάσθηκα, ἐγελάσθης, ἐγελάσθη· ἐγελάσθημαν, ἐγελάσθητε, ἐγελάσθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Θέλω γελασθῆ, θέλεις, θέλει· θέλομεν, θέλετε, θέλουσι καὶ θέλουν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Εἶχα γελαῶσθαι, εἶχες, εἶχε· εἶχαμεν, εἶχετε, εἶχαν.

Μέλλων δεύτερος.

Θελοῦ γελαῶσθαι, θέλεις, θέλει· θέλομεν, θέλετε, θέλουν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Γελώσουν, ἄς γελαῶτε· γελαῶσθε, ἄς γελαῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Γελάσου, ἄς γελασθῆ· γελασθῆτε, ἄς γελασθοῦν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Fol. 28b. Ἄμποτε νὰ γελοῦμουν, νὰ γελώσουν, νὰ γελᾶτον· | νὰ γελώ-
μεσθεν, νὰ γελᾶσθεν, νὰ γελῶνταν.

Ἄοριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Ἄμποτε νὰ γελασθῶ, νὰ γελασθῆς, νὰ γελασθῆ· νὰ γελασθοῦ-
μεν, νὰ γελασθῆτε, νὰ γελασθοῦν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

Ἐὰν γελῶμαι, ἐὰν γελᾶσαι, ἐὰν γελᾶται· ἐὰν γελώμεσθεν, ἐὰν
γελᾶσθεν, ἐὰν γελῶνται.

Ἄοριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Ἐὰν γελασθῶ, ἐὰν γελασθῆς, ἐὰν γελασθῆ· ἐὰν γελασθοῦμεν,
ἐὰν γελασθῆτε, ἐὰν γελασθοῦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

Νὰ γελοῦμαι, νὰ γελᾶσαι, νὰ γελᾶται· νὰ γελούμεσθεν, νὰ γε-
λᾶσθεν, νὰ γελοῦνται.

Ἄοριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Νὰ γελασθῶ, νὰ γελασθῆς, νὰ γελασθῆ· νὰ γελασθοῦμεν, νὰ
γελασθῆτε, νὰ γελασθοῦν.

Η ΜΕΤΟΧΗ.

[Παρακείμενος.]

Ὁ γελασμένος, τοῦ γελασμένου· ἡ γελασμένη, τῆς γελασμένης· τὸ γελασμένον, τοῦ γελασμένου. Fol. 29 a.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Εἶμαι, εἶσαι, ἔναι· εἶμεθεν, εἶστε, εἶναι.

Παρατατικὸς καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ἦμουν, ἦσουν, ἦτον· ἦμεθα, ἦσθε, ἦσαν.

Μέλλων πρῶτος.

Θέλω εἶσται, θέλεις εἶσται, θέλει εἶσται· θέλομεν, θέλετε, θέλουσι καὶ θέλουν.

Μέλλων δεύτερος.

Θέλω εἶμαι, θέλεις εἶσαι, θέλει εἶσται· θέλομεν εἶσται, θέλετε εἶστε, θέλουσι καὶ θέλουν εἶσται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἐὰν εἶμαι, ἐὰν εἶσαι, ἐὰν ἔναι· ἐὰν εἶμεθα, ἐὰν εἶστε, ἐὰν εἶναι.

Ἵπερσυντέλικος.

Ἐὰν ἦμουν, ἐὰν ἦσουν, ἐὰν ἦτον· ἐὰν ἦμεθα, ἐὰν ἦσθε, ἐὰν ἦσαν.

Fol. 29 b.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἄμποτε νὰ εἶμαι, νὰ εἶσαι, νᾶναι· νὰ εἶμεθεν, νὰ εἴστε, νὰ εἶναι.

Ἵπερσυντέλικος.

Ἄμποτε νὰ ἦμουν, νὰ ἦσουν, νὰ ἦτον· νὰ ἦμεθα, νὰ ἦσθε, νὰ ἦσαν.

Μέλλων.

Ἄμποτε νὰ θέλω εἶσται, νὰ θέλοις, νὰ θέλοι· νὰ θέλομεν, νὰ θέλετε, νὰ θέλουν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστώς.

Νὰ εἶμαι, νὰ εἶσαι, νᾶναι· νὰ εἶμεθεν, νὰ εἴστε, νὰ εἶναι.

Η ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐστοντας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΧΩ ΡΗΜΑΤΟΣ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἐχω, ἔχεις, ἔχει· ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουσι καὶ ἔχουν.

Παρατατικός.

Εἶχα, εἶχες, εἶχε· εἶχαμεν, εἶχετε, εἶχασι καὶ εἶχαν.

Μέλλων πρῶτος.

Θέλω ἔχει, θέλεις ἔχει, θέλει ἔχει· θέλομεν ἔχει, θέλετε ἔχει, θέλουν ἔχει καὶ θέλουσιν ἔχει.

Fol. 30 a.

Ἄοριστος δεύτερος.

Εἶχα ἔχει, εἶχες, εἶχε· εἶχαμεν ἔχει, εἶχετε, εἶχαν.

Μέλλων δεύτερος.

Θέλω ἔχει, θέλεις, θέλει· θέλομεν, θέλετε, θέλουν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

Ἔχε, ἄς ἔχει· ἔχετε, ἄς ἔχουν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

Ἄμποτε νὰ εἶχα, νὰ εἶχες, νὰ εἶχε· νὰ εἶχαμεν, νὰ εἶχετε, νὰ εἶχαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστῶς.

Νᾶχω, νᾶχεις, νᾶχει· νᾶχομεν, νᾶχετε, νᾶχουν.

Η ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐχοντας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΛΩ ΡΗΜΑΤΟΣ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Θέλω, θέλεις, θέλει· θέλομεν, θέλετε, θέλουσι καὶ θέλουν.

Παρατατικός.

Ἦθελα, ἤθελες, ἤθελε· ἠθέλαμεν, ἠθέλετε, ἠθελαν.

Fol. 30b.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἦθέλησα, ἠθέλησες, ἠθέλησε· ἠθελήσαμεν, ἠθελήσατε, ἠθέλησαν.

Μέλλον πρῶτος.

Θέλω θελήσει, θέλεις, θέλει· θέλομεν θελήσει, θέλετε, θέλουν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Εἶχα θέλει, εἶχες, εἶχε· εἶχαμεν θέλει, εἶχετε, εἶχασι καὶ εἶχαν θέλει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Θέλε, ἄς θέλει· θέλετε, ἄς θέλουν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἄμποτε νὰ ἤθελα, νὰ ἤθελες, νὰ ἤθελε· νὰ ἠθέλαμεν, νὰ ἠθέλετε, νὰ ἠθελαν.

Ἄριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Ἄμποτε νὰ θελήσω, νὰ θελήσοις, νὰ θελήσοι· νὰ θελήσωμεν, νὰ θελήσετε (1), νὰ θελήσουν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς.

Ἐὰν θέλω, ἐὰν θέλῃς, ἐὰν θέλῃ· ἐὰν θέλωμεν, ἐὰν θέλετε, ἐὰν θέλουσι.

Ἄριστος πρῶτος καὶ μέλλων.

Ἐὰν θελήσω, ἐὰν θελήσης, ἐὰν θελήσῃ· ἐὰν θελήσωμεν, ἐὰν θελήσετε, ἐὰν θελήσουν καὶ | ἐὰν θελήσουσι.

Fol. 31 a

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστῶς.

Νὰ θέλω, νὰ θέλεις, νὰ θέλει· νὰ θέλωμεν, νὰ θέλετε, νὰ θέλουν.

Μέλλων πρῶτος.

Νὰ θελήσω, νὰ θελήσεις, νὰ θελήσει· νὰ θελήσωμεν, νὰ θελήσετε, νὰ θελήσουν.

Η ΜΕΤΟΧΗ.

Θέλοντας.

(1) Au-dessus de la troisième syllabe de θελήσετε, on lit αι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Ἡ ΜΕΤΟΧΗ ἔναι μέρος λόγου ὅπου κλίνεται, καὶ λέγεται μετοχή διότι μετέχει τὰ ἰδιώματα τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ρήματος· καὶ ἀπὸ μὲν τὸ ὄνομα μετέχει γένος καὶ πτώσιν, ἀπὸ δὲ τὸ ρῆμα, διάθεσιν, χρόνον καὶ συζυγίαν. Καὶ γίνονται μετοχαῖς εἰς ὄλους τοὺς χρόνους τῶν ρημάτων, κεῖς πᾶσαν ἔγκλισιν καὶ διάθεσιν· καὶ πρόσεχε ὅτι ἡ μετοχή ἐπενοήθη διὰ βραχυλογίαν καὶ καλλωπισμὸν τοῦ λόγου καὶ ὄχι ὅτι | νᾶν' ἀναγκαία, διότι ἂν εἰπῆς «ἐπολέμησα καὶ ἐνίκησα», ὠραιότερον καὶ συντομώτερον ἔναι νὰ εἰπῆς «πολεμῶντας ἐνίκησα». Διὰ τοῦτο καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα ἡ ἔδική μας, μὴ γυρεύοντας εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἄλλους καλλωπισμούς, φυσικὰ ὄλαις ταῖς μετοχαῖς τῶν παλαίων Ἑλλήνων, ταῖς διαλύουν μὲ τὸ ριστικὸν ρῆμα τοῦ χρόνου ὅπου ἔθεν ἔχει ἡ μετοχή καὶ μὲ τὸ ὅπου, ὅποῖον ἔναι ἢ ἄρθρον ὑποτακτικόν, ἢ ὄνομα ἀναφορικόν ἄκλιτον, τόποῖον λαμβάνεται εἰς κάθε γένος καὶ χρόνον καὶ πρόσωπον· ὥστε τὴν μετοχὴν τούτην «ὁ γράφων» τὴν διαλύεις ἔτζη «ὅπου γράφει»· καὶ τὸ «γράψας», «ὅπου γράψε»· καὶ τὸ «γράψων», «ὅπου θέλει γράψει»· ὁμοίως καὶ ταῖς θηλυκαῖς καὶ ταῖς οὐδετέραις· καὶ τὸ «γράφοντες», «ὅπου γράφομεν» ἢ «ὅπου γράφετε» ἢ «ὅπου γράφουν» λέγομεν· ὁμοίως καὶ τᾶλλα.

Καὶ πρόσεχε ὅτι πολλάκις εἰς ὄλους τοὺς ἐνεργητικούς χρόνους καὶ πρόσωπα καὶ γένη, μία | καὶ μόνον δουλεύει μετοχὴ ἄκλιτος· γράφοντας, κρατῶντας, γελῶντας, καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς δὲ τὰ παθητικὰ ἐκράτησε μέχρι τῆς σήμερον ἡ μετοχὴ τοῦ παρακειμένου, καὶ κλίνεται κεῖς τὰ τρία γένη· «ὁ γραμμένος» λέγομεν, καὶ «ἡ γραμμένη» καὶ «τὸ γραμμένον»· τοὺς λοιποὺς χρόνους διαλύομέν τους καθὼς περ καὶ τοὺς ἐνεργητικούς· ὅπου γράφεται, ὅπου θέλει γραφθῆ, ὅπου γράφθη· ὁμοίως καὶ τοὺς λοιπούς.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Ἡ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ ἔναι μέρος λόγου ὅπου κλίνεται καὶ λαμβάνεται εἰς τόπον ὀνόματος, κέστοντας τὰ ὀνόματα νὰ μηδὲν ἔχουν πρῶτα καὶ δεύτερα πρόσωπα, τούτη ἢ ἀντωνυμία, διὰ νὰ γενῆ τέλειος ὁ λόγος, δίδει τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ρήματα, ἤγουν· ἐγὼ γράφω, ἐσὺ γράφεις, ἐκεῖνος γράφει, καὶ ἀκολουθοῦν τὴν ἀντωνυμίαν πέντε· εἶδη, γένη, | ἀριθμοί, πτώσεις καὶ πρόσωπα.

Fol. 32b.

Εἶδη τῶν ἀντωνυμιῶν εἶναι πέντε· πρωτότυποι, κτητικά, δεικτικά, ἐπιταγματικά καὶ σύνθετοι, καὶ κλίνεται ἢ πρωτότυπος ἔτζη.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

ἡ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν	ἐγὼ
ἡ γενική καὶ δοτική	μου
ἡ αἰτιατική	ἐμέ
ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν	ἐμεῖς
ἡ γενική καὶ δοτική	μας
ἡ αἰτιατική	ἐμᾶς.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

ἡ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν	ἐσύ
ἡ γενική καὶ δοτική	σου
ἡ αἰτιατική	σέ
ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν	ἐσεῖς
ἡ γενική καὶ δοτική	σας
ἡ αἰτιατική	ἐσᾶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Fol. 33 a.

ἡ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν	ὅπου· ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο.
ἡ γενική καὶ δοτική	του, της, του.